

Felhívás a magyar unitáriusokhoz

(Olvassa el mindenki.)

Az unitárius hivek száma Budapesten és az egész csonkaországban az utolsó néhány esztendő alatt csaknem megháromszorozódott. Sajnos azonban, ha az okát nézzük, nincsen semmi örvideni valónk efölött a tekintélyes lélekszám gyarapodása fölött. Ez is csak székely fajunk nagy nyomoruságát mutatja, azt t. i., hogy milyen sok embernek kellett elhagynia szép Erdélyországban szülőtte földjét, a hajlékot, ahol Isten áldott napját először meglátta, a templomot, ahová zsoltárokat énekelni és imádkozni járt, őseinek sírját és mindazt, ami az életet számára egykor széppé és boldoggá tette. A nagy lélekszámszaporodás új egyházi intézmények szervezését tette szükségessé, hogy az idegen környezetben is tovább ápolhassuk és erősíthessük hiveink szívében a vallásos hitet, amit mint egyetlen örökséget magunkkal hoztunk, ami, ha minden egyebüinktől megfosztanak is, megmarad, vigasztal, bátorít s jobb jövővel biztat. De hiányzott hozzá az anyagi erő. Hála legyen azonban a jó Istennek — mintegy gondviselészerűen — most is, mint annyiszor, szinte legendás áldozatkészséggel segítségünkre jöttek amerikai és angol unitárius testvéreink, kik közadakozás folytán a IX. ker. Rákos-utca 3. sz. alatt legalább is egy félmillió pengő értékű nagy székházat vásároltak meg számunkra azzal a céllal, hogy abban mint központi Missió Házban magyar unitárius egyháztársadalmi életünk otthont találjon és hogy egy második kápolna létesíttessék benne a hivek számára.

Sajnos azonban azokból a szép tervekből, melyek az alapítókat, a Missió Házzal kapcsolatban vezette, a lakáskötöttség miatt csak kevés volt ezideig megvalósítható. Most azonban hála Istennek közel van az idő, mikor egyik legfőbb célunk, az új kápolna terve valóra válhat. Budapest székesfőváros tanácsa, három éven át 24 ezer pengőt állított be a költségvetésbe a kápolna-építés segélyezéséért s ezzel mintegy a maga részéről is igazolta annak nagy szükségét és jelentőségét. Fedezetlenül marad még a kápolna berendezésének költsége, ami a hivek áldozatkészségére vár.

Magyar unitárius hivek! Amerikai és angol testvéreink és Budapest székesfőváros csodás áldozatokat hoztak egyházi életünk felvirágoztatásáért. Most rajtunk van a sor, hogy mi, akiknek szívéhez legközelebb áll az ügy, mi is bizonyosságot tegyünk szent vallásunkhoz való áldozatos ragaszkodásunkról. S mikor ezzel a céllal az elnökség a magyar unitárius hivekhez fordul, teljes tudatában van annak, hogy sok helyen csak szegénységre talál, kik maguk is segítségre szorulnak az egyház részéről. A Missió Ház igyekezett eddig is és

igyekezni fog ezután is ezeken erejéhez mérten segíteni. Megjegyezzük azonban azt, hogy itt most egy olyan ügyről van szó, melyet nemcsak a gazdagok arányával, de a szegény asszony két fillérjével is eredményesen lehet szolgálni. Aki egy rövid esztendő folyamán naponta 5—10 fillért egyházára és Istenére gondolva félretesz és megtakarít, ezáltal örök időkre szóló családi ülőhelyet biztosíthat a Missió Ház kápolnájában nemcsak magának, hanem késői unokáinak is. S mennyi drága tradíció fűződik majd ezekhez a családi padokhoz késői unokáink számára! Nem akarjuk hinni, hogy ne akadjon Budapest és az ország unitárius hivei között háromszáz olyan ember, ki ilyen formán háromszáz ülés költségét örömmel ne vállalná.

Akikkel szemben pedig Isten a földi javak osztogatásában bőkezűbb volt, azoknak alkalmat adunk hálaadásra és arra, hogy családjuk egyik-másik hön szeretett, feledhetetlen tagjának nevét megörökíthessék a kápolnában arról, hogy emlékezetükre egy urvacsorai asztalt, urvacsorai kelyhet, terítőt, vagy egy szószéket ajándékozzanak, vagy pedig egy színes kápolnaablak költségét vállalják és annak esetleges képein örökítsék meg kedveseik emlékét.

Magyar unitárius hivek! Mindenkitől csak annyit várunk, amennyit anyagi ereje megenged és szíve sugal. Reméljük, hogy nem fogunk csalódní. Reméljük, hogy nemcsak amerikai és angol testvéreink és a székesfőváros áldozatával maradunk, reméljük, hogy mindenek felett ti lesztek azok, kik szegénységtekben is áldozatot hoztok azért, hogy Erdély bércei közül szent örökségképen hozott hitvallásunk a nemzet javára és Isten dicsőségére a szőke Duna partján is felvirágoztassuk.

A jóindulatu érdeklődőknek részletes felvilágosítást előszóval vagy írásban dr. Csiki Gábor lelkész (IX., Rákos-u. 3.) ad a legnagyobb örömmel. Ugyancsak hozzájuttatandók az egyes megajánlások is, vagy személyesen, vagy postautalványon.

Budapest, 1927 október hava.

Az elnökség.

NB. Ezt a felhívást az Igazgató Tanács teljes egészében magáévá tette s mint egyházunk jövőjét szolgáló fontos ügyet, meleg szeretettel ajánlja összes hiveink figyelmébe.

Atyafiságos üdvözlettel

Budapest, 1927 október 16.

Az Igazgató Tanács nevében:

Józan Miklós,

püspöki vikárius.